

PS Siluan al Italiei, gânduri în vreme pandemie: Cred că uitasem cumva că moartea este chiar așa de aproape

Episcopul Siluan al Italiei vorbește în prima parte a unui interviu despre cum pandemia a schimbat viața ierarhilor, clericilor și credincioșilor din Peninsula. Adaptare, rugăciune, speranță, viață veșnică sunt cuvintele cheie din mărturisirea ierarhului.

El a adus în discuție pierderea joburilor și metodele pastorale prin care s-a încercat ajutorarea celor afectați: prin mijloace duhovnicești, dar și materiale.

„Chiar de la începutul pandemiei, când am recomandat folosirea mijloacelor duhovnicești – apa sfințită, untdelemnul sfințit, împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, rugăciunea, semnul Crucii –, acestea le-au părut unora ca fiind niște recomandări... naive, puerile, medievale”.

„Însă experiența Bisericii nu este medievală, ci bimilenară. Molime au mai fost și în trecut, iar înaintașii noștri s-au folosit de mijloacele duhovnicești și dumnezeiești, la o vreme când nu erau nici medicamente sau nu se punea problema unui vaccin sau a unei operații, ci se recomanda doar să stai cuminte acasă”, a subliniat el.

Episcopul Siluan argumentează că deși medicina a evoluat, s-a demonstrat că gestionarea acestei pandemii, „prin care încă trecem, că nu s-a terminat, nu este atât de simplă”.

„Chiar dacă există opinii și curente diferite – că este sau nu este reală –, cu oameni pozitiviști, negativiști, totuși, în Italia, sunt peste optzeci de mii de victime, nu mai vorbim de alte țări. Trebuie să îți dai seama că sunt zeci de mii de familii îndoliate și acest lucru merită a fi luat în seamă. Am prieteni, și aici, și în România, care au decedat de pe urma molimei...”, a spus el.

Un alt aspect evidențiat de Episcopul Italiei a fost acela că pandemia ne-a reamintit de propria moarte.

„Cred că uitasem cumva că moartea este chiar așa de aproape de noi și de posibilă. E cinic să spunem noi, tinerii: pe noi nu ne afectează, ci doar pe cei bătrâni! Stai, dar n-ai mamă, n-ai tată? N-ai bunici? Bătrânii sunt de aruncat, sau ce facem cu ei? Cum zice proverbul popular: Cine nu are bătrâni să-și cumpere! Nu înseamnă că noi stăm liniștiți, dacă bătrânii mor, va fi o grijă mai puțin. Vai de noi, dacă nu avem bătrâni! Dar iată că mor și oameni tineri”.

Potrivit Preasfinției Sale, a insistat și insistă pe partea aceasta de organizare bisericească – rugăciune, legătură cu oamenii, de ajutorare socială, materială, binefacere caritativă – , dar și pe păstrarea regulilor, că le păstrez pentru mine și pentru celălalt.

„Trebuie să mă gândesc la celălalt! Chiar dacă unul este adept al unui curent negativist, să zicem așa. Că omul are o opinie, libertatea opiniei este incontestabilă. Dar eu sunt creștin, în primul rând, sau preot. Eu respect principiile ce mi se predau să fie respectate. Eu nu predic opinia personală, nu o promovez. Eu îl predic pe Hristos și rânduiala în care ne aflăm, așa cum spune Sfântul Pavel: „Biserica este a rânduiei și nu a neorânduiei”.

„Eu mă tem, sincer, mai mult să pun în pericol pe cineva decât să fiu pus în pericol. Pot fi pus în pericol, dar asta înseamnă că îmi asum riscul, dar este mai greu să îmi asum că pun în pericol pe altcineva. Într-un fel, preotul și medicul sunt puși să tuteleze sănătatea sufletească și trupească a oamenilor, și chiar ei pot să-i expună”.

Scopul vieții creștinului rămâne mântuirea și viața veșnică.

„Planul mântuirii are prioritate, gândul că viața mea nu este aici toată, că e veșnică dincolo; faptul că eu lucrez la mântuirea mea și prima mea grijă este mântuirea, dincolo de sănătate. Bolnav sau sănătos, eu vreau să mă mântuiesc. Atunci programul nostru nu se schimbă, nu depinde de alții”.

„Nu trebuie să alunecăm într-o teamă excesivă față de un virus care, da, face victime foarte multe, dar nu-i singura boală mortală din lume. Aș adăuga faptul că, dacă știm să ne păzim de el, ne păzim, dar, în același timp, ne punem viața în mâinile lui Dumnezeu”.

„Omul credincios crede în ajutorul lui Dumnezeu, dar asta nu înseamnă că apoi iese fără mască și nu are nici o teamă, atinge pe toată lumea și nu are probleme. Nu. Deși sunt credincios, păstrez principiile sanitare și de igienă și nu las să se instaleze, în inima mea, teama”.

Ierarhul atrage atenția că lumea în care trăim ar vrea ca totul să se rezolve „prin intervenție din exterior, fără ca eu să mă schimb sau să modific ceva în felul în care trăiesc”: „E ca și cum bolnavul poate să creadă că redevine sănătos numai prin medicamente, fără ca regimul lui de viață să se schimbe – deși a ajuns bolnav datorită unei carențe în regimul de viață, în principiu (poate sunt și alte cazuri). Se păcălește pe el însuși”.

Soluția propusă de ierarh pentru o înnoire a omenirii este pocăința.

„Noi credem și mărturisim că, fără schimbarea vieții și a principiilor de viață, atmosfera din sufletul, mintea și inima omului nu poate să se schimbe, altfel încep să respir același aer și să mă hrănesc cu aceeași hrană și nimic nu se schimbă”.

„Dar dacă schimb ceva în viața mea, aceasta, în limbaj bisericesc, se numește pocăință. Pocăința înseamnă „revenirea la setările inițiale” (cum se spune în limbaj telefonic), adică la principiile semănate de Dumnezeu în firea noastră, prin Botez. Pe acelea le trădăm cu cuvântul, cu fapta, cu gândul, cu privirea, cu atitudinea, cu doririle, cu imaginațiile noastre”.

Interviul integral este disponibil [aici](#).

basilica.ro